

TALÁLT VERSEK

Charles Baudelaire

(1821 – 1867)

AZ ÖRVÉNY

Pascal mélységben élt, mely együtt jár vele.
– Óh jaj, minden gödör! – a vágy, a szó, a Törvény
s a Tett is! S hajamon, mely feláll, égre törvén,
úgy érzem, átszalad a félelem szele.

Fenn és lenn, mindenütt a szakadék, az örvény,
kietlen némaság megejtő, vad tere;
éjjeleim vásznát az Úr himzé tele:
bámulok bölcs keze sok lázas, tarka szörnyén.

Az álom úgy ijeszt, mint egy nagy szörnyü Lyuk,
hol lelkünk mélybe hull s ki tudja, hova jut?
Végtelen les felém minden ablaknyíláson.

És szellemem, melyet vak szédülés kísért,
kíntalanságodat irigyli, semmiség!
– Óh csak a Számok és Lények honát ne lássam!

Babits Mihály fordítása

HIMNUSZ

Aki legdrágább, aki legszebb,
aki fény bennem, ragyogó,
az örök bálványnak, a szentnek:
üdvözlét, örökkévaló!

Ugy árad szét az életemben,
mint sóval átjárt levegő,
ő az öröklét vágya bennem,
kiolthatatlan szomjam ő.

Örökfriss illatpárna, melytől
édesül egy drága szoba,
felejtett tömjénkupa, melyből
fűszer száll egész éjszaka:

hogyan fejezzem ki szavakban,
romolthatatlan szerelem,
öröklétemben láthatatlan
pihenő gazdag ámbra-szem?!

Aki legdrágább, aki legszebb,
aki fény bennem, ragyogó,
az örök bálványnak, a szentnek:
üdvözlét, örökkévaló!

Szabó Lőrinc fordítása

ÁHITAT

Én drága Bánatom, légy jó, nyugton maradj ma.
Az Alkonyt hívtad, ím leszállt, itt van, fogadd:
setét legét a halk városnak leplül adja
és békét hint emitt, amott meg gondokat.

Most, míg a csőcselék szívét kínnal maratja
a mord hóhér, a Kéj s vad ostort bontogat,
s rossz dáridón a nép az únt csömört aratja,
add, Bánatom, kezed: hagyd a bolondokat.

Jer! Nézd, lehajlanak holt éveink az égi
erkélyekről, fakó ruhájuk selyme régi;
mély habból mosolyos Megbánás ring ma fel;

egy vén híd-ív alá a Nap holtan zuhan már,
s Keletre hömpölyög hatalmas gyászlepel:
ott – hallod, édesem? – a csöndes Éj suhan már...

Tóth Árpád fordítása